

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
I Су бр.1/16 – 70
Дана 18.7.2016. године
Београд

ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
ПИСАРНИЦА

ПРИМЉЕНО: 19.07.2016

Орган	Орг. јед.	Број	Прилог	Вредн.
127	01	071-00-1028/16	8/16	

09.07.16.

ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
ЧЛАНУ ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА
Судији Ивану Јовичићу

Београд, улица Ресавска број 42

Вежа: Ваш број 071-00-1028/2016-01

На основу члана 29 став 2 Закона о судијама, достављам следеће

ИЗЈАШЊЕЊЕ

Поводом притужбе судије Александра Трешњева, примљене у Виши суд у Београду дана 13.7.2016. године, која се односи на поступање председника Вишег суда у Београду приликом доношења решења о изузећу VII Су бр. 39/16-212 од 16.6.2016. године, којим је усвојен захтев поднет од стране заменика Тужиоца за организовани криминал Мирјане Илић, за изузеће поступајућег члана претресног већа судије Александра Трешњева од поступања у кривичном предмету Вишег суда у Београду К По1 бр. 36/15, као и наредбе I Су бр. 2/16-161 од 24.6.2016. године, којом је одређено да ће у предмету Посебног одељења Вишег суда у Београду К По1 бр. 36/15, уместо дотадашњег члана већа судије Александра Трешњева, као члан већа поступати судија Велимир Лазовић, овом приликом уваженом Високом савету судства изјављујем да су наводи изнети у притужби потпуно неосновани.

Судија Александар Трешњев у поднетој притужби, која узгред неодољиво подсећа на правну анализу проф. др Миодрага Јовановића, објављену на интернет презентацији невладине организације ЦЕПРИС дана 22. јуна 2016. године под насловом „Правна анализа решења“, истиче да су доношењем наведеног решења о изузећу, као и наредбе председника суда, повређена његова права да обавља судијску дужност, на одржавање поверења у његову независност и непристрасност, на удруживање, на расподелу предмета случајем и да буде обавештен о одлуци која је од значаја за његово поступање, јер је, према његовом правничком тумачењу и оцени, донето решење незаконито. Незаконитост решења судија Трешњев види у томе што је исто „базирано на разлозима који не представљају сумњу у његову непристрасност“.

У погледу права да обавља судијску дужност и права на одржавање поверења у његову независност и непристрасност, судија Александар Трешњев у притужби наводи да је право сваког судије да у предмету који му је по закону додељен суди и нико нема право да га, мимо законских услова, изузме из предмета, наводећи даље да је ово његово право

повређено тиме што је председник суда злоупотребио своје право и без основа га изузео од поступања у конкретном предмету, као и да се доношењем незаконитог решења упустио у апстрактна расправљања о његовој пристрасности и без основа утврдио да постоји сумња у његову непристрасност, чиме је као функционер повредио његово право на одржавање поверења у његову независност и непристрасност.

Решење VII Су бр. 39/16-212 од 16.6.2016. године донео сам поступајући у свему у складу са одредбом члана 41 Законика о кривичном поступку, након што сам у складу са одредбом става 3 наведеног члана закона прибавио изјаву судије, ради свестраног сагледавања ствари. Околности које могу изазвати сумњу у непристрасност судије јесу све оне околности које код разумног човека изазивају такву сумњу, које у сваком конкретном случају морају бити процењиване, будући да их закон таксативно не набраја, за разлику од разлога за изузеће прописаних одредбом члана 37 став 1 Законика о кривичном поступку. Имајући у виду да је доношење одлуке о изузећу судије овлашћење и право председника суда, наведену одлуку о захтеву за изузеће, који је поднела заменик Тужиоца за организовани криминал, донео сам руководећи се свим оним правима судије на које се позива и судија Трешњев у поднетој притужби, поступајући независно, доносећи одлуку на основу закона, на основу слободног судијског уверења, односно у складу са властитом проценом чињеница и тумачењем права, уз поштовање свих процесних права странака.

Прилог:

- *копија решења Вишег суда у Београду VII Су бр. 39/16-212 од 16.6.2016. године*

Узимајући у обзир да су разлози за доношење предметног решења о изузећу детаљно образложени у самом решењу, те да наводи из притужбе судије Александра Трешњева представљају његово тумачење конкретних чињеница и одредби закона поводом поднетог захтева за изузеће у погледу кога исти нема овлашћење да доноси одлуку, није сврсисходно даље улазити у расправу о томе чије правничко тумачење је исправно, јер наведена околност постојања супротног мишљења једног судије у односу на другог приликом доношења одлуке коју је судија овлашћен да донесе, свакако не може бити извор повреда права како је то судија Трешњев навео у притужби, па самим тим ни основ за подношење притужбе у смислу одредби члана 29 Закона о судијама. Сваки аргумент судије Трешњева суштински представља незадовољство и неслагање са донетом одлуком, а наведена одлука о изузећу ни на који начин не ствара „априори сумњу у самосталност, независност и непристрасност судија“, како се то неосновано и претенциозно наводи у притужби.

Поводом навода судије Трешњева да му је повређено право на удруживање, јер је „његово чланство у законом дозвољеном удружењу третирано као сумња у његову непристрасност, односно разлог за његово изузеће“, остаје нејасно на који начин је тачно угрожено право судије Трешњева на удруживање, самим тим што је у конкретном предмету, због постојања конкретних околности које изазивају сумњу у његову непристрасност, изузет од поступања као члан судећег већа, и то не због чињенице да је члан невладине организације ЦЕПРИС, већ због природе односа који постоји између њега као судије и браниоца окривљеног, као странке у кривичном поступку, како је то ближе описано у решењу о изузећу. Руководећи се логиком судије Трешњева свако изузимање судија од поступања у предметима у којима постоје околности као што су, на пример, емотивна веза, блиски породични или пријатељски односи са странком, а не спадају у разлоге из члана 37 став 1 тачка 2 и 3 Законика о кривичном поступку, значиле би повреду права судије на поштовање приватног и породичног живота. Тумачење наведеног изузећа као повреде права на удруживање на овако апстрактан и уопштен начин очигледно је усмерено на

критиковање одлуке донете од стране председника суда, са којом се судија Трешњев не слаже, а не заиста на заштиту наведеног права.

У прилог изнетом, потребно је истаћи и чињеницу да се судија Трешњев у поднетој притужби позива на члан 6 Етичког кодекса, но занемарује одредбе члана 2 кодеска, нарочито тачку 3 истог члана, којом је прописано да је судија дужан да се уздржи од суђења у поступцима у којима постоје разлози који доводе у сумњу његову непристрасност, те да сумњу у непристрасност судије нарочито подстичу породичне, пријатељске, пословне, социјалне и сличне везе са странкама и њиховим заступницима.

Поводом коментара судије Трешњева да је председник суда доносећи наведену одлуку о изузећу „узео на себе овлашћења која му по закону не припадају“, а наиме да председник суда нема овлашћења да цени да ли је одређена делатност судије неспојива са судијском функцијом, напомињем да сам као председник суда донео одлуку о изузећу судије због постојања конкретних околности које изазивају сумњу у његову непристрасност приликом поступања у конкретном предмету, као што је напред већ изнето. Поред наведеног, сходно одредбама члана 30 и 31 Закона о судијама, обратио сам се и за мишљење Високом савету судства дана 17. јуна 2016. године, о томе „да ли је у конкретном случају судијска функција Александра Трешњева спојива са његовим чланством у невладиној организацији ЦЕПРИС, односно да ли наведено може да утиче на достојност и независност у вршењу судијске функције“, имајући у виду све околности изнете у решењу о изузећу. У том смислу, давањем мишљења Високог савета судства, избегло би се евентуално различито поступање председника судова на територији Републике Србије приликом доношења одлука сходно овлашћењима из члана 41 Законика о кривичном поступку, у предметима у којима се појаве исте или сличне околности за изузеће судија. Након извршеног увида у акт Високог савета судства број 06-00-28/2016-01 од 1.7.2016. године, објављен на интернет презентацији Високог савета судства, којим је на основу члана 14 став 2 Закона о Високом савету судства и члана 19 став 1 и 4 Пословника о раду Високог савета судства, сазвана Седмнаеста редовна седница сталног састава овог органа и предложен Дневни ред са тачком 10 – „Доношење одлуке о спојивости судијске функције са чланством у невладиној организацији ЦЕПРИС“, истичем да као председник Вишег суда у Београду од Високог савета судства нисам затражио мишљење о општем питању спојивости судијске функције са чланством у невладиној организацији ЦЕПРИС, имајући у виду уставно и законско право судије на удруживање, већ о спојивости судијске функције Александра Трешњева са чланством у наведеној организацији, везано за конкретан кривични поступак у којем је донето решење о изузећу, на основу околности које су изнете у решењу, а узимајући у обзир члан 2 Етичког кодекса, којим је регулисано питање судијске непристрасности.

Прилог:

– *котије дописа Вишег суда у Београду VIII Су бр. VIII / 16 – 334 од 17.6.2016. године*

У погледу навода из притужбе да је поступањем председника суда приликом доношења одлуке о траженом изузећу повређено право судије Трешњева на расподелу предмета случајем, јер, како се то наводи у притужби, судија предмете прима према редоследу независном од личности странака и околности правне ствари, како је то прописано чланом 24 Закона о судијама, а једино могуће одступање прописано чланом 25 истог закона, те како је решење о изузећу „базирано на разлозима који не представљају сумњу у његову непристрасност“, тиме му је „без законског основа одузет предмет из рада, односно онемогућен је да врши судијску дужност као члан већа, у законито додељеном предмету“, напомињем да је аргумент судије Трешњева правно неодржив, јер му предмет

није одузет у смислу одредбе члана 25 став 2 Закона о судијама, већ је наредба председника суда којом је одређен други члан већа, донета као последица решења о изузећу, будући да у ситуацији када је члан већа изузет од вршења судијске дужности у одређеном предмету мора бити одређен други члан већа, који ће поступати уместо изузетог члана. Наиме, сходно одредбама члана 52 став 1 Закона о уређењу судова председник суда представља суд, руководи судском управом и одговоран је за правилан и благовремен рад суда, те имајући у виду да је одредбом члана 21 став 1 тачка 3 Законика о кривичном поступку прописано да у првом степену суд суди у већу од троје судија за кривична дела за која је посебним законом одређено да поступа јавно тужилаштво посебне надлежности, у складу са наведеном одредбом Законика о кривичном поступку, те одредбом члана 49 став 1 Судског пословника, као председник суда донео сам наредбу I Су бр. 2/16 – 161 од 24.6.2016. године, којом је одређено да ће у предмету Посебног одељења Вишег суда у Београду К По1 бр. 36/15, уместо дотадашњег члана већа судије Александра Трешњева, као члан већа поступати судија Велимир Лазовић. Против наведене наредбе судија Трешњев изјавио је приговор председнику Апелационог суда у Београду, који је одлуком тог суда Су бр. I – 2 96/16 од 6.7.2016. године, одбијен као неоснован. Поред чињенице да је у притужби изоставио да спомене предметну одлуку Апелационог суда у Београду, судија Трешњев је, из само њему знаних разлога, у приговору председнику Апелационог суда у Београду тенденциозно истакао садржински исте наводе, као и у поднетој притужби Високом савету судства, иако му је као судији била позната чињеница да против одлуке о изузећу нема право на жалбу, нити на приговор.

Прилог:

- *копија наредбе председника Вишег суда у Београду I Су бр. 2/16 – 161 од 24.6.2016. године*
- *копија приговора судије Александра Трешњева од 29.6.2016. године*
- *копија решења председника Апелационог суда у Београду Су I – 2 96/16 од 6.7.2016. године*

Наводи судије Александра Трешњева да му је повређено право да буде обавештен о одлуци која је од значаја за његово поступање, јер није обавештен о изузећу, односно јер му одлука о изузећу није достављена, крајње су малициозни, имајући у виду да је судија Трешњев упознат са одредбама Законика о кривичном поступку, којима је уређено изузеће судија, као и са праксом Вишег суда у Београду да се одлуке о изузећима, без обзира на то да ли је истима захтев усвојен, одбијен или одбачен, не достављају лично судијама, већ се здружују списима предмета, а нарочито узимајући у обзир чињеницу да против решења којим је захтев за изузеће судије усвојен није дозвољена жалба, приговор, нити друго правно средство које би судији могло бити ускраћено недостављањем предметне одлуке.

Судија Трешњев у поднетој притужби неосновано констатује да у решењу о изузећу председник суда „пежоративно користи термин невладина организација“, док друга струковна удружења назива удружењима, будући да је у донетом решењу термин невладина организација само преузет са интернет презентације ЦЕПРИС-а, који се у средствима јавног информисања представља и дефинише у првом плану као невладина организација, за разлику од других удружења, при чему је неспорно својство удружења као добровољних и невладиних недобитних организација, те чињенице да ЦЕПРИС не би другачије ни могао бити регистрован сходно Закону о удружењима.

Прилог:

- *изводи са интернет презентације ЦЕПРИС-а*

Надаље, судија Трешњев истиче да струковност удружења ЦЕПРИС произилази из члана 8 Статута удружења којим је предвиђено да за члана може бити изабран правни стручњак који је дао запажени допринос правној теорији и пракси, па иако је наведена чињеница потпуно ирелевантна са становишта законитости донетог решења о изузећу, остаје нејасно на основу којих критеријума је судија Трешњев изабран за члана ЦЕПРИС-а узимајући у обзир просечну оцену са основних студија од 7,55, као и оцену 6 (шест) из предмета Кривично процесно право са криминалистиком, те дужину студирања у трајању од 7 година на Правном факултету Универзитета у Скопљу. Такође, остаје споран и запажени допринос судије Трешњева правној теорији и пракси уколико се узме у обзир чињеница да је исти за време од 23.1.2012. године до 18.7.2016. године, односно у временском периоду од пуне четири године и шест месеци, колико поступа као судија Посебног одељења Вишег суда у Београду, као председник већа правноснажно решио један предмет К По1 86/13, доносећи пресуду којом се оптужба одбија услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, те два предмета К По1 299/10 и К По1 63/11, прихватањем споразума о признању кривичног дела.

Прилог:

- *копија уверења Правног факултета Универзитета у Скопљу од 4.5.1995. године*

Судија Александар Трешњев притужбу заснива на тврдњи да је решење о његовом изузећу као члана већа од поступања у предмету Посебног одељења Вишег суда у Београду К По1 бр. 36/15 незаконито, упркос томе што је у истом утврђено да постоје конкретне околности које изазивају сумњу у његову непристрасност, а које се огледају у природи односа који постоји између судије и бранилаца окривљених, као учесника у конкретном кривичном поступку, будући да на основу његове личне оцене такве околности не постоје, услед чега сматра да трпи повреду побројаних права. Међутим, више је него очигледно да доношењем предметног решења о изузећу, именованом судији није повређено, нити угрожено било које право, као и да незадовољство судије одлуком председника суда, која је донета у складу са законом, у конкретном кривичном предмету, не може бити основ за подношење притужбе у складу са одредбом члана 29 Закона о судијама, те притужба судије Трешњева садржински представља правну анализу донетог решења са другачијом проценом чињеница и тумачењем права, због чега сматрам да исту треба одбацити као недозвољену или евентуално одбити као неосновану.

С поштовањем,

ПРЕДСЕДНИК
ВИШЕГ СУДА У БЕОГРАДУ
Судија Александар Степановић